

Arrest

nr. 50 977 van 9 november 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 december 2009, verklaart er zich op 14 december 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 2 augustus 2010, verstuurd op 2 augustus 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en uit Mazar-e Sharif, provincie Balkh afkomstig te zijn. U bent Pashtun en soenniet. U verklaarde dat u, nadat u was afgestudeerd in 1370 (omrekening Westerse kalender 1991) een winkel, waar u tv toestellen en andere elektronische apparaten herstellde, hebt geopend. Tijdens de maand dalwa of hut 1380 (januari-februari 2002) ging u een schotelantenne installeren bij H. W. K.. U werd hierbij geholpen door twee van zijn neven. Toen u bijna klaar was met de installatie hoorde u plots schoten en viel u neer. De buurman van H. W. K., commandant A. J. Q., had u neergeschoten. U was geraakt in uw rug en kon uw benen niet bewegen. U werd naar het militaire

ziekenhuis gebracht waar u 20 dagen werd opgenomen. Daarna verbleef u nog één jaar in het ziekenhuis van het Rode Kruis. Toen u terug thuis was, probeerde u op verschillende manieren een klacht in te dienen. Volgens uw verklaringen waren er drie procedures in de rechtszaak. Tijdens de laatste procedure werd er beslist dat er een jirga moest plaatsvinden om het geschil tussen u en commandant A. J. Q. op te lossen. De jirga had plaats in de maand mizan 1388 (september-oktober 2009) bij u thuis. Daar werd er u voorgesteld om een familieband te creëren met deze commandant, door uw dochter met de commandant te laten trouwen. Ook werd u geld en gronden aangeboden. U hebt deze zaken geweigerd en u werd boos en hebt de mensen de deur gewezen. Vijf dagen later kwamen de bodyguards van A. J. Q. naar uw winkel. U hebt hen drie dagen bedenktijd gevraagd. Gedurende die drie dagen regelde u uw vlucht. U bent eerst naar Kaboel gegaan, waar u 35-40 dagen bent gebleven. U bent samen met de smokkelaar Z. uit Kaboel vertrokken met de vliegtuigmaatschappij Safi Airways. U weet niet waar u eerst bent geland. Na een tweede vlucht kwam u in België aan. U vroeg op 14 december 2009 asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, de taskara van uw kinderen en echtgenote, uw trouwboekje, uw diploma van het middelbaar onderwijs en een kaart van een revalidatiecentrum van het Rode Kruis voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker weet niet of de persoon bij wie hij de satellietshotel plaatste ook werd bedreigd;
- verzoeker legt geen documenten voor die aantonen dat hij vóór 2007 in het militaire ziekenhuis en in het ziekenhuis van het Rode Kruis werd opgenomen;
- verzoeker bleef eerder vaag over de data van de zittingen voor de rechtbank;
- het is merkwaardig dat verzoeker de documenten van de rechtbank waarop hij zijn vingerafdruk moest zetten niet gelezen heeft, terwijl hij naar Afghaanse normen nochtans eerder hoog opgeleid is;
- verzoeker legt geen documenten voor van de rechtbankprocedures en van de jirga;
- verzoeker bleef vaag over de jirga en wist niet wie de personen waren die de tegenpartij vertegenwoordigden;
- uit verzoekers verklaringen blijkt niet welke oplossing hij dan wel wilde voor het conflict met de commandant;
- het is zeer merkwaardig dat verzoeker zijn echtgenote en zijn twee kinderen zonder enige bescherming in Mazar-e Sharif achterliet;
- op dit ogenblik is er voor burgers in het district Mazar-e Sharif van de provincie Balkh geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert in zijn tweede middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel maar hij verduidelijkt verder niet hoe de commissaris-generaal deze rechtsregels geschonden heeft. Deze onderdelen van het middel zijn aldus onontvankelijk.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Wat de vernietiging van de bestreden beslissing betreft

3.1.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoeker stelt dat de rechten van verdediging geschonden zijn omdat de commissaris-generaal een beslissing neemt op basis van verslagen zonder de inhoud daarvan vooraf aan verzoeker mee te delen en dit terwijl verzoeker slechts dertig dagen heeft om een verzoekschrift in te dienen, de inachtneming van nieuwe

gegevens beperkt is, de procedure voor de Raad schriftelijk is en de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft.

3.1.2. De schending van de rechten van verdediging wordt hier niet dienstig aangevoerd. De procedure waarbij de commissaris-generaal een beslissing neemt in het kader van de vreemdelingenwet is immers geen rechtsprekende maar een bestuurlijke procedure waarop de rechten van verdediging niet van toepassing zijn.

Overigens beschikt verzoeker over de mogelijkheid om het administratief dossier in te zien, kennis te nemen van de stukken waarop de commissaris-generaal zijn beslissing heeft gesteund en in zijn verzoekschrift opmerkingen te geven en tegenbewijzen aan te brengen. De Raad stelt vast dat verzoeker van deze mogelijkheid ook gebruikt gemaakt heeft. De Raad beschikt bovendien over volle rechtsmacht, wat inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt, waarbij hij zich steunt op het administratief dossier, de procedur stukken, de nieuwe gegevens, de antwoorden van de partijen tijdens de zitting en de bronnen van algemene bekendheid. Wanneer essentiële elementen ontbreken, kan de Raad de beslissing bovendien vernietigen en de zaak voor bijkomend onderzoek terugzenden naar de commissaris-generaal.

3.2. Wat de vluchtelingenstatus betreft

3.2.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem als vluchteling te erkennen.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 197, 198 en 199 van het Handboek van de hoge commissaris voor de vluchtelingen en stelt dat de commissaris-generaal bepaalde elementen totaal fout interpreteert. Hij stelt dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij tijdens het gehoor begrepen had dat de ondervrager vroeg of H. W. tijdens de aanval gewond was geraakt. Hij voegt er nog aan toe dat H. W. na de aanval geen problemen heeft gekend. Verder stelt hij dat hij enkel de laatste kaart van het revalidatiecentrum van het Rode Kruis kan voorleggen omdat hij de kaarten moest teruggeven telkens wanneer ze vol waren. Wat de data van de zittingen betreft, stelt verzoeker dat hij over de eerste zitting wist te zeggen dat het toen koud was en dat hij wel degelijk probeerde de maand te noemen. Over de tweede zitting kon hij zeggen dat ze ongeveer één jaar later plaatsvond en over de derde dat ze in september-oktober 2009 plaatsvond. Verzoeker stelt dat de vragen over de documenten die hij moest tekenen niet zo duidelijk waren, net zomin als zijn verklaringen. Verzoeker herhaalt dat hij één met de hand geschreven oproepingsbrief kreeg, die hij niet bijhield en de andere keren telefonisch werd opgeroepen. Hij stelt dat het normaal is dat hij de identiteit van de personeelsleden van de commandant niet kende. Verzoeker stelt dat hij rechtvaardigheid wilde en dat hij verwachtte dat de commandant zou veroordeeld worden. Hij wilde niet onderhandelen. Verzoeker herhaalt tot slot dat zijn gezin tussen Kunduz en Mazar-e Sharif reist en voegt eraan toe dat de neef van zijn vrouw hen in Mazar-e Sharif verborgen houdt en dat vrouwen zich gemakkelijk onder hun boerka kunnen verbergen. Hij weet niet waar ze juist wonen en of ze problemen kennen omdat zijn vrouw zijn lijden niet wil verergeren met slecht nieuws. Verzoeker kan niet in Kunduz verblijven omdat het te ver van het Rode Kruis zou zijn en omdat het oorlogsgebied is.

Verzoeker vraagt om de artikelen 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet toe te passen. Hij stelt dat er sinds 2001 een kogel in zijn onderrug zit waardoor zijn onderlichaam helemaal verlamd is. Hij legt hierover een geneeskundig getuigschrift neer. Verder stelt hij dat hij verschillende documenten heeft neergelegd en dus uitstekend heeft meegewerkt, hij een deugdelijke verklaring heeft gegeven voor het feit dat hij geen documenten kon neerleggen over de rechtszaak, hij heel precies kon antwoorden op de vragen over zijn herkomst, hij onmiddellijk een asielaanvraag heeft ingediend en in zijn asielaanvraag geen tegenstrijdigheid werd vastgesteld.

Verzoeker voert aan dat hij volgens de UNHCR-richtlijn van juli 2009 tot drie risicogroepen behoort. Ten eerste waarden extremisten niet dat hij schotelantennes plaatste waarmee onder meer naar seksfilmpjes gekeken kan worden. Ten tweede kan hij door zijn werk beschouwd worden als een medewerker van het nieuwe bewind aangezien schotelantennes de verwestering van de maatschappij bevorderen. Ten derde hangt er verzoeker een bloedwraak boven zijn hoofd.

Verzoeker legt op de terechtzitting drie nieuwe documenten neer, meer bepaald een getuigenis van zijn vrouw, een getuigschrift van de rechtbank van eerste aanleg van Balkh en een getuigschrift van het Rode Kruis in Mazar-e Sharif, samen met drie vertalingen in het Nederlands en een vertaling in het Engels.

3.2.2. De Raad is van mening dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt.

De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoeker eerder vage verklaringen aflegde over de data van de zittingen bij de rechtbank. Zo verklaarde verzoeker eerst dat hij niet meer wist in welke maand de rechtszaak was. Hij kon enkel zeggen dat het in 1386 (2007-2008) was en dat het koud was. Hij voegde er nog aan toe dat hij ongeveer een jaar later opnieuw voor de rechtbank moest verschijnen en dat hij in *mizan* 1388 (september-oktober 2009) een derde keer naar de rechtbank moest gaan. Toen hem op het einde van het gehoor opnieuw naar de data van de zittingen gevraagd werd, antwoordde hij eerst dat ze alle drie in 1386 waren. Gevraagd naar de maanden antwoordde hij *aqrab* (oktober-november) of *qaus* (november-december) en stelde hij dat de laatste zitting in 1388 was. Hij bevestigde dat de tweede zitting in 1386 was (gehoorverslag, 15 en 18). Aldus blijkt dat verzoeker niet erg duidelijk was over het tijdstip van de drie zittingen, terwijl van hem verwacht mag worden dat hij meteen het juiste tijdstip kan aangeven, aangezien het hier om belangrijke gebeurtenissen in zijn leven gaat. Bovendien zijn *aqrab* en *qaus* de achtste en negende maand van het jaar zodat de tweede zitting ofwel niet in 1386 plaatsvond ofwel geen jaar later. Uit het gehoorverslag blijkt verder onmiskenbaar dat verzoeker verklaarde dat hij de papieren waarop hij zijn vingerafdruk moest zetten niet gelezen had (gehoorverslag, 15). De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat dit merkwaardig is gelet op het feit dat verzoeker naar Afghaanse normen eerder hoog opgeleid is. Verder mag verwacht worden dat verzoeker iets kan zeggen over de tegenpartij op de *jirga*. De ondervrager vroeg niet naar namen zodat verzoeker misschien hun functie of positie had kunnen vermelden. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het gehoor eerst dat hij de tegenpartij niet kende maar verklaarde hij even later dat commandant A. J. Q. op de *jirga* aanwezig was (gehoorverslag, 16). Het is niet geloofwaardig dat verzoeker zijn gezin in Mazar-e Sharif zou achterlaten, terwijl A. J. Q. met zijn dochter wil trouwen. Verzoekers bewering dat zijn gezin ondergedoken leeft bij de neef van zijn vrouw komt niet overeen met wat hij tijdens het gehoor verklaarde. Toen antwoordde hij immers bevestigend op de vraag of ze nog in het oorspronkelijke huis wonen (gehoorverslag, 4). Bovendien is het niet geloofwaardig dat hij ermee zou instemmen dat zijn gezin geregeld naar Kunduz reist terwijl hij zelf verklaarde dat hij er niet kan verblijven omdat het oorlogsgebied is.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten kan het volgende worden opgemerkt. Het geneeskundig getuigschrift, dat overigens wordt opgemaakt in het kader van een verzoek tot machtiging tot verblijf in het Rijk op medische gronden op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, geeft geen uitsluitel over de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen heeft opgelopen. Met betrekking tot het getuigenis van verzoeksters echtgenote kan worden opgemerkt dat getuigenissen van familieleden in het algemeen, gelet op hun subjectieve karakter geen pertinente bewijswaarde hebben. Gelet op de inhoud van het attest van de rechtbank van eerste aanleg ontbeert ook dit document bewijswaarde. In redelijkheid kan immers niet worden aangenomen dat een rechtbank in een officieel document zou neerschrijven dat ze niet in staat is om de tegenpartij op te roepen voor een eventuele veroordeling gelet op diens "invloed en macht". Het getuigschrift van het Rode Kruis heeft evenmin enige bewijswaarde gelet op het feit dat dit niet werd opgesteld op officieel briefpapier van het Rode Kruis, adres en andere contactgegevens van het regionaal kantoor erop ontbreken evenals de naam en de handtekening van de opsteller van de brief. Hoe dan ook hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde in geval van geloofwaardige verklaringen, *quod non, in casu*.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas is de vraag of hij volgens de UNHCR-richtlijn van juli 2009 tot een risicogroep behoort verder niet dienstig.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt de Raad op dat deze geen precedentswaarde heeft en ieder individueel dossier op zijn eigen merites wordt beoordeeld.

Wat betreft de verwijzing naar de proceduregids van de Verenigde Naties merkt de Raad op dat deze geen juridisch bindend karakter heeft doch enkel als aanbeveling dient.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3. Wat de subsidiaire bescherming betreft

3.3.1. In meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker voert aan dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 8.2 van Richtlijn 2005/85 geschonden zijn omdat de commissaris-generaal zich baseert op een rapport dat niet recent is en dat bovendien heel weinig informatie bevat over verzoekers regio.

Verzoeker vraagt op de terechtzitting om het rapport dat de commissaris-generaal als bijlage aan de verwerende nota heeft toegevoegd uit de debatten te weren. Verzoeker legt op de terechtzitting een schrijven neer, vergezeld van een verzendbewijs dat aantoonst dat hij dit stuk reeds eerder per fax naar de Raad heeft gestuurd. In dit schrijven geeft hij onder meer de redenen aan waarom het rapport uit de debatten moet worden geweerd.

3.3.2. Het rapport, dat de commissaris-generaal aan de verwerende nota heeft toegevoegd en een geactualiseerde versie betreft van de Subject Related Briefing d.d. 20 november 2009 die zich in het administratief dossier bevindt, wordt niet uit de debatten geweerd, aangezien het een nieuw gegeven betreft in de zin van artikel 39/76, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Het rapport vindt immers steun in het administratief dossier, is van dien aard dat het op zekere wijze het gegronde of ongegronde karakter van het beroep kan aantonen en dateert van 23 augustus 2010, zodat het aannemelijk is dat de commissaris-generaal het niet eerder in de procedure kon meedelen.

Uit het rapport van 23 augustus 2010 blijkt niet dat in het district Mazar-e Sharif van de provincie Balkh een conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. De informatie in dit rapport is gebaseerd op rapporten van het Afghan NGO Safety Office en van het Institute for War and Peace Reporting. Volgens het rapport bestaat het geweld in de provincie Balkh vooral uit ontvoeringen en moorden en is er af en toe een aanval van antiregeringselementen of een ontplofing van een zelfgemaakte bom. Verder maakt het rapport melding van vier aanvallen op de weg van Mazar-e Sharif naar Sheberghan, waarbij één burgerslachtoffer viel, en van een toenemende onveiligheid langs deze weg met ontvoeringen, gewapende aanvallen en illegale controleposten. Uit deze informatie blijkt dus niet dat in de provincie Balkh, en meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, aanhoudend gevochten wordt en antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoeker weerlegt de informatie in het rapport van 23 augustus 2010 niet en legt evenmin documenten neer die aantonen dat het leven of de persoon van burgers in het district Mazar-e Sharif ernstig bedreigd zijn als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict.

Bijgevolg is er geen gegeven voorhanden dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER